

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 7.

ANTON NOVAČAN:

PO NEVIHTI.

Nisem romar, ne grešnik, nisem Slovenec več!
V mojem srcu je slast in mir po obupu,
po nevihti leži na tleh
moja lepa mladost, moja grenka....

Bi hotel, da bi še romar bil,
hodil brez cilja iz kraja v kraj
v solncu in dežju, burji in vetru
dvomil o Bogu in prosil za raj?

Bi hotel, da bi še grešnik bil,
dekleta sleparil, zapeljeval,
in kakor katolik ves licemeren
za greh se kesal in zopet lagal?

Bi hotel, da bi Slovenec še bil,
advokat, kmet ali dober žandar,
imel pod Triglavom tiho domovje
ali pa nosil črni talar?

So časi strogi zidali mojo vest,
dušili pogana, ki bil bi v meni zorel
kot solnčna agava visoko k nebu kipel,
vzcvetel, dal plod in usahnil v svojo prelest!

So časi temni zastirali moj pogled,
da bil sem lepoti le pozni svat,
med dobrim in zlim v precepu, kot gad,
ostavljal za sabo nejasno vijugasto sled!

Zdaj pa nisem romar, ne grešnik, nisem Slovenec več!
 moj dan se vedri in naj po nevihti, obupu
 leži mrtva na tleh
 moja lepa mladost, moja grenka...

Na njenem grobu hočem staviti hram
 obokan čez njo v sijajnem svodu:
 Jaz hočem sebe da drugim dam
 v tem svojem zadnjem strašnem pohodu...

JANKO SAMEC:

POTEPUŠKA.

Hej, svet je bel in svet je živ,
 vse v njem žari od solnca...
 Med pesem klasja sredi njiv
 od vsakega se konca
 oglašča vrabcev: Čiv... čiv... čiv...

Veselo žvižga v grmu kos,
 tako mu gre beseda:
 „Ej, takih pač ne zna vaš nos;
 in če vas sram je, ker sem bos,
 naj vsak pa v stran pogleda...“

O, jaz bi te, kosiček moj,
 poljubil ko med brati!
 Še tisto znano jim zapoj,
 kot da sva sama med seboj,
 veš, o svobodi zlati!

